

φοβεράς. "Ερριψε μετ' ὀργῆς τὸν πῖλόν του κατὰ γῆς, ψιθυρίζων :

— "Εχάθηκε τὸ παιγνίδι ! Καὶ ὁ βλάξ αὐτὸς Νικέζ με διατάσσει νὰ μείνω ἐδῶ. Τὶ νὰ κάμω; Νὰ ὑπακούσω εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ ἡ ὄχι. Τὶ διαβόλο μου ἤλθε νὰ πάγω ἀπόψε εἰς τὸν χορόν· καὶ ὁμως τὸ σχέδιόν τοῦ μου ἐφάνη ἄρκετὰ καλόν. "Α ! θὰ ἐκδικηθῶ τρομερὰ τὴν ἀνότητα αὐτήν, ἡ ὁποία προτιμᾷ ἐκεῖνον τὸν ἡλίθιον Μαξιμόν. Τὶ ὥραϊον ὄνειρον ποῦ εἶχα ἰδεῖ !

• Γνωρίζω καλὰ ὅτι τὰ ὄνειρα δὲν πραγματοποιοῦνται πάντοτε, ἀλλὰ τὸ ἰδικόν μου τόσον πολὺ ἐπλησίαζε τὴν πραγματικότητα, χάρις εἰς τὰς ληθηΐσας προφυλαξεις, ὥστε δὲν ἤμπορῶ νὰ ἐννοήσω αὐτὴν τὴν ἀναστάτωσην . . . Πόσον ἀποστρέφομαι ἐκεῖνον τὸν ἱατρὸν . . . παντοῦ ἀνακατεύεται.

• Ὁ κύβος ἐπὶ τέλους ἐρρίφθη· χρήματα ἔχω· ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Νὰ διαβῶ τὰ σύνορα! Θὰ σκεφθῶ αὐτὴν τὴν νύκτα καὶ αὐριον θὰ ἀποφασίσω τί πρέπει νὰ πράξω.

Ταῦτα μονολογῶν καὶ ἐτέρους προφύρων ἀκαταλήπτους λόγους ὁ Κάρολος, ἐξεδύθη καὶ κατεκλίθη ἐπὶ τῆς σκληρᾶς στρωμνῆς τοῦ, ἐνῶ συγχρόνως τὰ ὦτά τοῦ ἐπληττε θόρυβος προκαλούμενος ἐν τῷ γειτονικῷ δωματίῳ ἐκ τῆς μετακινήσεως ἐπίπλων. "Αλλὰ μετ' οὐ πολὺ, τοῦ θορύβου καταπαύσαντος, δὲν ἐβράδυνε ν' ἀποκοιμηθῇ.

Τὴν ἐπαύριον, λίαν ἐνωρίς ἐξηγέρθη ὑπὸ τοῦ Λαυρεντίου Νικέζ.

— Τὶ κρίοι ποῦ κάμνει ἐδῶ ! εἶπεν εἰσελθὼν ὁ πρωτὸς ἐπισκέπτης.

— Ναί, ἀλλὰ πιστεύω νὰ φύγω πλέον ἀπ' ἐδῶ !

— Μετ' ὀλίγον θὰ τὸ ἐξετάσωμεν αὐτό. Πῶς ἐπέρασες χθὲς τὸ βράδυ ;

— Πολὺ καλὰ.

— Διηγῆσου μοι λοιπὸν τί συνέβη.

Ὁ δὲ Βονεῖλ διηγῆθη τὰ συμβάντα τοῦ χθεσινοῦ χοροῦ.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Σ.

ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Διήγημα εὐτράπελον.

[Συνέχεια].

Μεταξὺ τῶν γελώντων μὲν, μηδὺλως δὲ τὸν γενικὸν θαυμασμὸν συμμερίζομένων, ὑπῆρχον καὶ οἱ κκ. Σαραντόπουλος καὶ Πενταπολίτης, φοιτηταὶ τῆς νομικῆς καὶ κάλτας τοῦ διαβόλου. Οἱ συμφοιτηταὶ των ἀπεκάλουν συνήθως αὐτοὺς «"Α-δελοφούς Μιασταδύω», εἶτε διότι, ἔνεκα τῆς ὑπερμέτρου φιλίας. ἦν ὁ εἰς ἔτρεφε πρὸς τὸν ἄλλον, ἐφάνιντο ὡς δύο σώματα ἔχοντα μίαν ψυχὴν, εἶτε διότι ὁσάκις τα εἰσῆρχοντο εἰς καπηλειόν τι, ὁ κ. Σαραντόπουλος συνείθεε νὰ φωνάζῃ πάντοτε :

— Κάπηλε ! Μιὰ 'στὰ δύο !

Ἡ τελευταία αὕτη ἐξήγησις φαίνεται ἡμῖν πιθανωτέρα.

Οἱ κύριοι λοιπὸν οὗτοι, μὴ ἀρκούμενοι εἰς τὰ γέλοια, ἄτινα μόνον οἱ διαγωνιζόμενοι προϋξένουν, ὥθουν αὐτοὺς εἰς περισσοτέρας ἀνοησίας, καὶ ἐγέλων περισσότερον.

Ὁ κ. Σαραντόπουλος ἐσύχναζε παρὰ τῷ κ. Ἀρκουδιάρη, ὁ δὲ κ. Πενταπολίτης παρὰ τῷ κ. Δαρμένῳ.

Ὁ πρῶτος, ἡμέραν τινά, λέγει τῷ χαρτοπῶλῃ, ὅτι ἕνας φούρναρης εἰς τὴν Καλλιφορίαν, ἔψησε τρεῖς χαρτοπῶλας μέσα εἰς τὸν φούρνόν του.

— "Α, τὸ τέρας ! ἀνέκραξεν ὁ χαρτοπῶλης, καί, λαβὼν τὸν πῖλόν του, ἐξῆλθε τρέχων.

Ὁ δεύτερος, τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὦραν, λέγει τῷ κ. Δαρμένῳ, ὅτι κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Νέας Ὑόρκης, δύο χαρτοπῶλαι, εἰς δικηγόρος καὶ τέσσαρες δικασταί, ἐφόνευσαν, δι' ἐνέδρας, ἐπτα φουρνάρηδες.

— "Α τοὺς κακούργους ! ἀνέκραξεν ὁ ψωμάς, καὶ λαβὼν καὶ αὐτὸς τὸν πῖλόν του, ἐξῆλθε καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο καὶ ὁ κ. Ἀρκουδιάρης.

Ἀμφότεροι ἔτρεχον τὴν αὐτὴν ἀκολουθοῦντες ὁδόν.

Ἐσταμάτησαν ἀμφότεροι πρὸ τῆς θύρας ζωγράφου.

Ὁ ζωγράφος αὐτὸς εἶχεν ἐκθέσει ἔργα του τινὰ εἰς τὴν Ὀλυμπιακὴν Ἐκθεσιν, κριθέντα ἀξία χρυσοῦ μεταλλίου. Ἐπειδὴ ὁμως δὲν τὸ ἔλαβε, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν τῷ τὸ ἔδωσαν, διότι τὰ χρυσὰ μετάλλια στοιχίζου ἀκριβὰ, δι' αὐτό, ἕως ὅτου τὸ λάβει, ἀπεφάσισε νὰ ζωγραφίσῃ ἐπιγραφὰς.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ὁδοπορίας, οὔτε ὁ κ. Ἀρκουδιάρης ἐφντάσθη ὅτι συνωδεύετο ἀπὸ τὸν κ. Δαρμένον, οὔτε αὐτὸς ὅτι συνωδεύετο ἀπὸ ἐκεῖνον.

Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν των, ὅτε εὐρέθησαν ἀμφότεροι πρὸ τῆς θύρας τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ ζωγράφου καὶ τὸ θάμβος των, ὅτε ὁ εἰς εἶδε τὸν ἄλλον.

Ἐξηγριωμένος ὁ κ. Ἀρκουδιάρης, προτείνει τὸν γρόνθον του καὶ κτυπᾷ τὸν κ. Δαρμένον.

Ὁ κ. Δαρμένος μεταβάλλει τὸ παθητικὸν τοῦ ἐπώνυμον εἰς ἐνεργητικόν, καὶ ἐγείρει τὴν ράβδον, ἣν ἐκράτει.

Ὁ κ. Ἀρκουδιάρης ἀπλώνει τὸ χέρι ἵνα ἀρπάσῃ τὴν ράβδον, ἥτις ἔκαμεν, ἐν τούτοις, τὴν καμποῦράν του, νὰ γεννήσῃ ἄλλην μικροτέραν.

Ὁ κ. Δαρμένος ἀρπάζει ἐν κάθισμα, ἀπὸ τὸ παρακείμενον καφνεῖον.

Ὁ κ. Ἀρκουδιάρης ἀρπάζει ἕνα *παργιλέ*.

Ὁ κ. Δαρμένος προχωρεῖ.

Ὁ κ. Ἀρκουδιάρης ὀπισθοχωρεῖ καὶ ἐγείρει τὸν *παργιλέ*. Πρὶν ἢ ὁ κ. Δαρμένος ἐγείρῃ τὸ κάθισμα, ὁ ἀντίπαλός του ἐκσφενδονίζει τὸν *παργιλέν*, ὃν ἐκράτει, ἀλλ' ὁ ψωμάς, κύψας ἐγκαίρως, ἀπέφυγε τὸ ὀγκῶδες ἐκεῖνο ἐργαλεῖον, ὅπερ, ἀντὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κ. Δαρμένου, ἔθραυσε τὰς ὑέλους τῆς θύρας τοῦ ἐργαστηρίου.

Ἐμφοβὸς ὁ ζωγράφος ἐξέρχεται, καὶ

βλέπει τοὺς δύο ἀντιπάλους «πιασμένους ἀπὸ τὰ μαλλιά».

Κατέβαλεν ὑπερανθρώπους προσπάθειας, ἵνα τοὺς χωρίσῃ, βοηθούμενος ἄλλως τε καὶ ὑπὸ τῶν δύο φοιτητῶν τῆς νομικῆς, οὔτινες, φυσικῶ τῷ λόγῳ, τοὺς εἶχον ἀκολουθήσει.

Εἰσήγαγε τὰ διαμαχόμενα μέρη εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, καὶ τὰ ἠρώτησε τί τοὺς ὥθησε νὰ ἐκλέξουν ἀκριβῶς τὸ πρὸ τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ μέρος ὅπως μονομαχῇσούν.

Καὶ οἱ δύο, ταῦτοχρόνως, ἀπεκρίθησαν : — Ἡρχόμενον νὰ σᾶς παραγγείλω μίαν ἐπιγραφὴν !...

Μεθ' ὃ ἔστησαν ἐμβρόντητοι.

Ὁ κ. Ἀρκουδιάρης διελογίζετο :

— Μὰ πῶς ! Καὶ αὐτὸς διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἤρχετο ;

Τὴν αὐτὴν σκέψιν ἔκαμε καὶ ὁ κ. Δαρμένος.

Καὶ ἰδοὺ διατὶ ἀμφοτέροι ἔστησαν ἐμβρόντητοι.

Ὁ Ζωγράφος εἶπε :

— Λοιπὸν, θέλετε καὶ οἱ δύο ἀπὸ μίαν ἐπιγραφὴν. Ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ πάλιν διατὶ νὰ πιασθῆτε διὰ τοῦτο· ἔστω καὶ ἂν κατασκευασθῇ αὕτη παρὰ ζωγράφου βραβευθέντος.

— Εἶμαι χαρτοπῶλης, κύριε !

— Κ' ἐγὼ ἀρτοποιός !

— Καὶ θέλω μίαν ἐπιγραφὴν : ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ !

— Κ' ἐγὼ μίαν : ΑΡΤΟΠΟΙΕΙΟΝ !

— Τὰ ψηφία νὰ εἶνε ἐρυθρὰ.

— Τὰ ἰδικὰ μου γαλάζια !

— Θέλω νὰ ἔχουν μῆκος δέκα πέντε ἑκατοστῶν !

— Τὰ ἰδικὰ μου εἴκοσι !

— Εἴκοσι πέντε !

— Τριάντα !

— Μισὸ μέτρο !

— Ἐνὰ μισὴν ! ! . .

— Αἱ, αἱ, μὰ ἔξέρετε ποῦ με ἐξεκουφάνατε ; σιγὰ-σιγὰ, ἀδελφέ. Ἐν πρώτοις, στοιχεῖα μήκους ἐνὸς μέτρου καὶ ἡμίσεως δὲν γίνονται. Ἀρκεσθῆτε εἰς τὸ μισὸ μέτρο. Καὶ εἶνε πολὺ μάλιστα.

— Μὰ . .

— Ἀλλά . .

— Οὔτε μὰ, οὔτε ἀλλά.

— Τί θὰ πάρῃς, ἀδελφέ ;

— Θέλω ἐξήντα φράγκα τὴν ἐπιγραφὴν .

— Σοῦ δίνω ἐβδομήντα, μὰ νᾶνε καλλίτερη ἢ δικὴ μου.

— Σοῦ δίνω ὀγδόντα, μὰ νᾶνε ἢ δικὴ μου καλλίτερη.

— Σοῦ δίνω ἐννεμήντα . . .

— Σοῦ δίνω ἑκατό . . .

— Καλὰ. Πηγαίνετε, καὶ θὰ εὐχαριστήσω καὶ τοὺς δύο σας.

* *

Μετὰ παρέλευσιν τεσσάρων ἡμερῶν, αἱ δύο ἐπιγραφαὶ ἦσαν ἔτοιμοι. Ὁ Ζωγράφος προσεκάλεσε πρῶτον τὸν κ. Δαρμένον, καὶ τῷ εἶπε :

— Βλέπεις; τὰ στοιχεῖα τῆς ἐπιγραφῆς σου εἶνε γαλαζία, ὅπως τὰ ἤθελες, ἀλλὰ τόσον καλὰ ἐπέτυχα τὴν σκιά, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι εἶνε κολλημένα ἐπάνω στὸ ξύλο, καὶ ὄχι ζωγραφιστά. Ἐγὼ τοῦ ἄλλου ἢ ἐπιγραφῆς, μόνον λουλουδάκι ἔχει, καὶ τίποτε περισσότερον.

— Ὠραῖα, λαμπρά! Πάρε...

Καὶ τῷ ἐμέτρησε δέκα δεκάρικα.

Μετ' ὀλίγον, ἀφοῦ πρῶτον ὁ κ. Δαρμένος ἀπεκόμισε τὴν ἐπιγραφὴν του, προσῆλθε καὶ ὁ κ. Ἀρκουδιάρης.

— Βλέπεις; τῷ εἶπεν ὁ ζωγράφος, τὰ στοιχεῖά σου εἶνε τόσον καλὰ στολισμένα μὲ ἀνθὴ, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι τὰ ἀνθὴ αὐτὰ εἶνε φυσικά, καὶ ὅτι τὰ ἔβαλες σὺ μετὰ τῆς χαρκτηριζούσης σε φιλοκαλίας. Ἐγὼ τοῦ ἄλλου ἢ ἐπιγραφῆς, εἶνε ξερὴ-ξερὴ σὰν τὸ ψωμί του.

— Λαμπρόν! Ὠραῖον!... Πάρε...

Καὶ τέσσαρα εἰκοσιπεντάρικα προσετέθησαν εἰς τὰ τοῦ κ. Δαρμένου δέκα δεκάρικα.

Αἱ ἐπιγραφαὶ ἐτέθησαν εἰς τὴν ἀρμόζουσαν θέσιν των.

— Μὰ τ' ἦταν αὐτό, βρέ ἀδελφέ!..

— Ἀμ' μήπως ἡ τρέλλα 'πάγει' στὰ βουνά;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ ἐκδίκησιν; Τὸ 'περίμενες' σὺ αὐτό;

— Ποτέ; Ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι 'πήγαινε' νὰ τὸν σκοτώσῃ, ἢ τοῦλάχιστον νὰ τοῦ κάψῃ τὸν φουρνό του.

— Κ' ἐγὼ ὑπέθετα τὸ αὐτό.

— Κ' ἐκεῖνος 'πῆγε' ἀπλούστατα νὰ διατάξῃ μίαν ἐπιγραφὴν. Χὰ χά!...

Οἱ οὗτοι συνομιλοῦντες ἦσαν οἱ κκ. Σαραντόπουλος καὶ Πενταπολίτης, συνδιελέγοντο δὲ περιπατοῦντες ἀσκόπως.

— Μὰ δὲν θὰ τοὺς σκαρώσωμε τίποτε ἀκόμα, νὰ γελάσωμε; ἠρώτησεν ὁ κ. Σαραντόπουλος.

— Σκέψου λοιπόν.

— Ἐγὼ; Τὸ ἔχω ἑτοιμον τὸ σχέδιόν μου. Ἀλλὰ εἶπέ μου πρῶτα, ὁ Ἀρκουδιάρης, σὲ γνωρίζει; Ἐχετε σχέσεις;

— Ὁχι βέβαια. Ἐχω ἐγὼ τὸν Δαρμένον μου.

— Ὡστε ἀγνοεῖ τὸν χαρακτήρα σου.

— Τὸν ἠθικόν;

— Τὸν γραφικόν, ἀδελφέ...

— Ὡ, καθ' ὁλοκληρίαν!

— Αἶ, τότε, εἰν' εὐκολος ἡ πραγματοποίησις τοῦ σχεδίου μου. Καὶ ἐμένα δὲν με γνωρίζει ὁ Δαρμένος. Ἐλα, 'πᾶμε' στὸ δωμάτιόν σου. Ἐκεῖ σοῦ τὸ λέγω, καὶ τὸ ἐκτελοῦμεν ἀμέσως.

— Εἶνε εὐκολόν;

— Θὰ ἰδῇς.

Τὴν ἐπαύριον, ἐπὶ μὲν τοῦ χαρτοπωλείου ἀνεγινώσκετο ἡ ἐπιγραφὴ ΑΡΤΟΠΟΙΕΙΟΝ, ἐπὶ δὲ τοῦ φούρνου ἡ ἐπιγραφὴ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ.

Πρὸς τοῦτοις, γνωστοποιήσεις χειρόγραφοι, τοιχοκολλημένα, διελάμβανον τὰ ἐξῆς:

«Ἐπειδὴ ὁ ἀρτοποιὸς κ. Δαρμένος ἔκρινε κατάλληλον νὰ μεταφέρῃ τὸ ἀρτοποιεῖόν του εἰς τὸ κατάστημα, ὅπερ ἐκρησσίμευεν ὡς χαρτοπωλεῖον εἰς τὸν κ. Ἀρκουδιάρην».

«Ἐπειδὴ ὁ κ. Ἀρκουδιάρης, χαρτοπώλης, ἔκρινε κατάλληλον νὰ μεταφέρῃ τὸ χαρτοπωλεῖόν του εἰς τὸ κατάστημα, ὅπερ ἐκρησσίμευεν ὡς ἀρτοποιεῖον εἰς τὸν κ. Δαρμένον».

«Διὰ ταῦτα,

«Ἀπὸ σήμερον, 21 Αὐγούστου 1890, παρακαλοῦνται, οἱ μὲν ζητοῦντες χάριν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸ φέρον τὴν ἐπιγραφὴν ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ κατάστημα, οἱ δὲ ζητοῦντες ἄρτον, εἰς τὸ φέρον τὴν ἐπιγραφὴν ΑΡΤΟΠΟΙΕΙΟΝ.

«21 Αὐγούστου 1890.

«Οἱ καταστηματάρχαι

«**Λυτ' Ἀρκουδιάρης** χαρτοπώλης

«**Μιχαὴλ Δαρμένος** ἀρτοποιός».

Ἡ γνωστοποίησις αὕτη, ὅπως εἰς δικαστικὸν ὕφος γεγραμμένη, καθ' ὃ ὑπὸ φοιτητῶν τῆς νομικῆς συνταχθεῖσα, εἰς μεγίστας σκέψεις, καὶ ἔτι μεγαλειτέρους γέλους, ἐνέβαλε τοὺς ἀναγνώσαντας αὐτήν.

Ἐτρεῖξαν ὅλοι εἰς τὰ ρηθέντα καταστήματα, καὶ ἐξεπλάγησαν οὐκ ὀλίγον, βλέποντες, τὸν μὲν ΧΑΡΤΟΠΩΛΗΝ πωλοῦντα *μπογάτσιαν*, τὸν δ' ΑΡΤΟΠΟΙΟΝ μετροῦντα κονδυλοφόρους.

Τοῖς ἐξήγησαν τὸ πρᾶγμα, ἐκεῖνοι δ' ἔτρεξαν νὰ βεβιωθῶσιν, ἀναγινώσκοντες τὰς ἐπιγραφὰς καὶ τὰς γνωστοποιήσεις.

Ὁ κ. Δαρμένος εἶπε, φρυάττων:

— Ὁ ἀντικρυνὸς μοῦ τὴν ἐσκάρωσε...

«Α, τὸν ἄθλιο!

Καὶ ἤρπασε τὸ φκιάρι.

Ὁ κ. Ἀρκουδιάρης, εἶπε, τριζὼν τοὺς ὀδόντας:

— Ὁ ἀντικρυνὸς μοῦ τὴν ἔφτιασε...

«Α, τὸν κακοῦργο!..

Καὶ ἤρπασε τὸ κοντάρι τῆς τέρας.

Καὶ ἀμφότεροι ἐξελθόντες, συνηντήθησαν περὶ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ.

Καὶ συνήθη μάχη κρατερὰ...

Καὶ ἐγρονθοκοποῦντο, καὶ ἐκλωτσοκοποῦντο, καὶ ἐβλάσφημοκοποῦντο, ἐνῶ οἱ παριστάμενοι ἐσταυροκοποῦντο.

Ἀφοῦ συνήλθον, εὐρέθησαν, ὁ μὲν κ. Ἀρκουδιάρης μὲ τρεῖς ὀδόντας ὀλιγώτερον καὶ μίαν μύτην ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς παρειᾶς περισσότερον, ὁ δὲ κ. Δαρμένος πλέον παρὰ ποτε ἄξιος τοῦ γοεροῦ ἐπωνύμου του.

Ὁ κ. Ἀρκουδιάρης, ἐκίνησεν ἀγωγὴν ἐπὶ ἐξυβρίσει καὶ μωλωπισμῷ κατὰ τοῦ κ. Δαρμένου, καὶ κατεδικάσθη παρὰ τοῦ δικαστηρίου νὰ πληρώσῃ ὡς ἀποζημιώσιν μὲν τῷ κ. Δαρμένῳ δρ. 200. ὡς πρόστιμον δὲ τῷ δικαστηρίῳ δρ. 100.

Διὰ τὰ ἐκδικηθῇ ὁ κ. Ἀρκουδιάρης, ἔβαλεν ἄλλους καὶ ἔδειραν τὸν κ. Δαρμένον.

Ὁ κ. Δαρμένος ἀνακαλύψας τὸν μόνον ἔνοχον, ἐνήγαγεν αὐτόν, καὶ κατεδικάσθη καὶ οὗτος νὰ πληρώσῃ τῷ ἀντιπάλῳ του δρ. 80, καὶ πρόστιμον 170.

Ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἀμείλιτος!

[Ἐπεται τὸ τέλος]

G. DE LA PLAINE

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἐςῆ βιβλία:

[Α! ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάρι των ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ματθ(λ)δ» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σὺη. Δρ. 7 (8)

«Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυλλῆ. δρ. 3. (3,30)

«Λέων Δρώνης», μυθιστορία Γεωργίου Σάνης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλλίσση Δρ. 4,50 [4,80]

«Τὰ Δύο Δίκνα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. δρ. 4,50 [2]

«Ἡ Ὠραία Παρισινή» λεπ. 60 (70)

«Παρισίων Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺη, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλλίσση (τόμοι 10) Δρ. 6 [7]

«Ὁ Διάβολος - Σίμων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail Δρ. 4,50 (4,70)

«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου Δρ. 3 [3,30]

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ιουλίου Βέρν. δρ. 4 (4,20)

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολά Δρ. 3 (3,30)

«Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαριὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 4 [4,20]

Ποήματα Ἰ. Γ. Τσακασιάνου δρ. 3. (3,20)

Χρυσόδετα 4

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελοδράμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ. 50 [55]

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρρα», μυθιστορία Παύλου Μαντεγιόττα, δραχ. 4,50 (4,60).

«Οἱ Μελλόνουμοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ἐαδὶ Μαριμέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δρ. 4,50 [4,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοαὶς δευτέρα, ἀδελφὰ τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γενιτσάρων». Τόμοι 2 Δρ. 5. [5,50]

«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendes δρ. 4,50 (4,70)

«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὁγκώδεις τόμους. Δρ. 4 [4,50]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2 [2,20]

«Τὰ χάγια μας», κωμῳδία Π. Δαζαρίδου ἠθοποιῶν λ. 70 (80)

«Ἡ Ἀδελφὸν», μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2) δρ. 2,50 (2,80)

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο) Δρ. 3 (3,30)

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία Η. Émile Chevalier Δρ. 4,50 (4,70)

«Ἐθνικαὶ εἰκόνες», ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη, Δρ. 4,50 (4,70)

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιᾶς μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]

«Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νοάρ Δρ. 4,50 (4,70)

«Ζήλ Βλά» μυθιστόρημα Δρ. 5 (6)

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ἐαδὶ δὲ Μοντεπέν (τεύχη 41) Δρ. 6 [6,60]

«Τὸ Τριακοσιδράχμον» Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου λεπ. 50 [60]

«Παλαιὰ Ἀμαρτία» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὁγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς Δρ. 4,50 (4,70)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγώ, μετάφρασις Ἰ. Καρασσούσα τόμοι 2) δρ. 4 (4,30)